Jste srdečně zváni. Ale se slavením zatím počkejte...

POSLEDNÍ SVATEBNÍ HOST

JASON REKULAK

AUTOR BESTSELLERU *SKRYTÉ OBRÁZKY*

PŘELOŽIL MICHAEL HAVLEN

POSLEDNÍ SVATEBNÍ HOST

Copyright © 2024 by Jason Rekulak

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Michael Havlen, 2026
Cover © Will Staehle, Doogie Horner, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7130-1 (pdf)

POSLEDNÍ

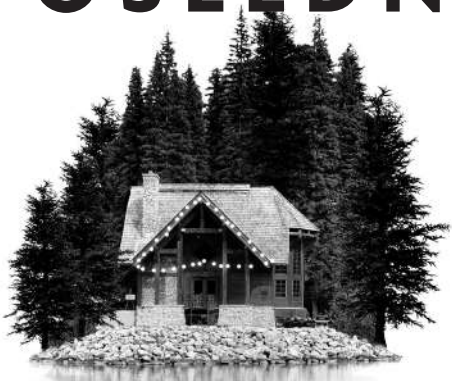

SVATEBNÍ HOST

JASON REKULAK

přeložil Michael Havlen

FOBOS

Obsah

I. Pozvání	9
II. Příjezd	67
III. Zkouška	171
IV. Svatba	247
V. Dárky na rozloučenou	307
Poděkování	365

Mým skvělým učitelům – především Edu Logueovi,
Johnu Balabanovi, Charlotte Holmesové,
Robertu C. S. Downsovi, Shelby Hearonové,
T. R. Smithovi a Charlesi Cantalupovi.

VÍTEJTE!
ORLÍ ZÁTOKA
HOPPS FERRY, NEW HAMPSHIRE
6
Globe
Hej představivosti
Big Ben
ORLÍ CHATA
14
13
12
L

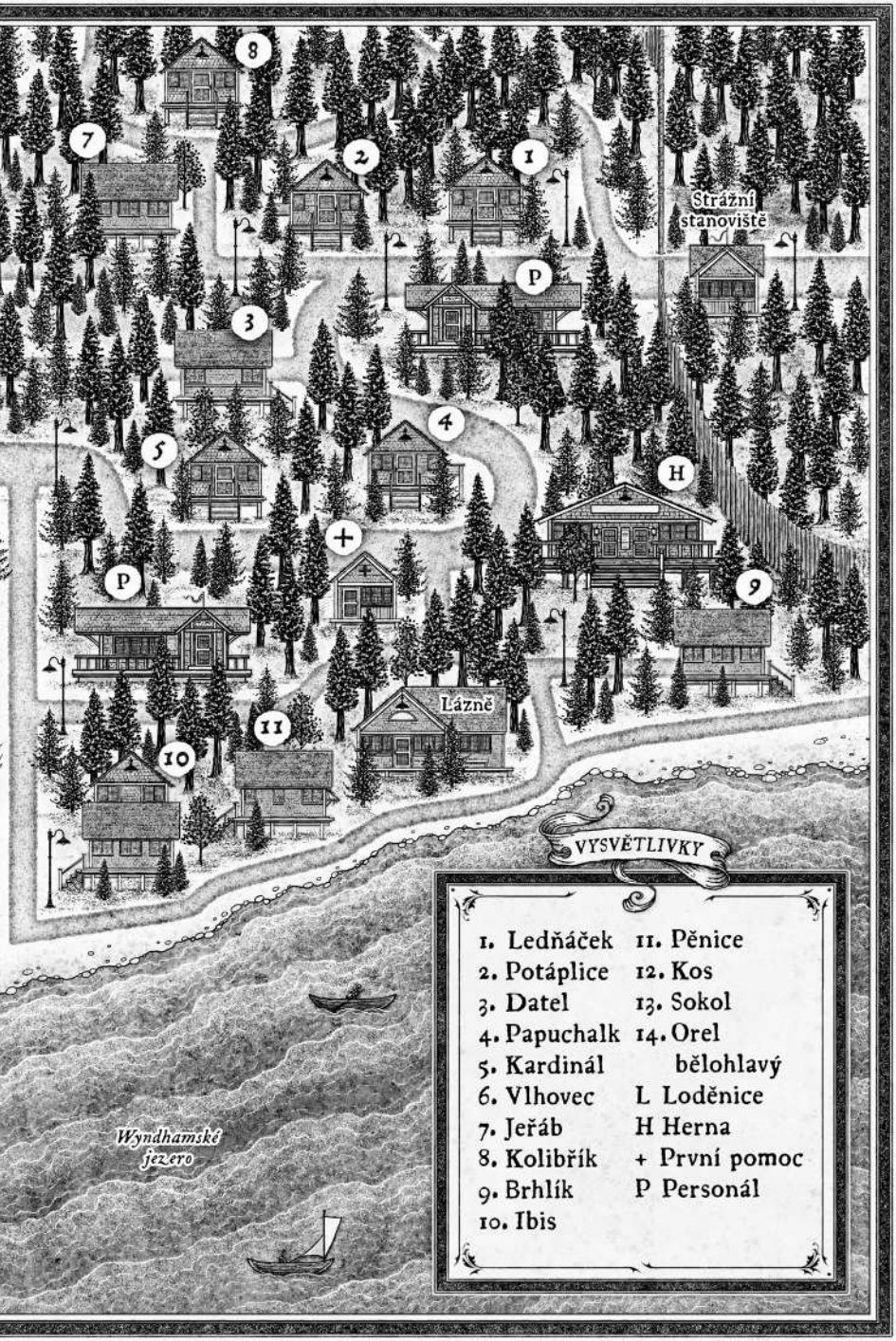
8
7
2
1
Strážní stanoviště
P
3
4
5
H
+
P
9
Lázně
11
10
VYSVĚTLIVKY
1. Ledňáček
2. Potáplice
3. Datel
4. Papuchalk
5. Kardinál
6. Vlhovec
7. Jeřáb
8. Kolibřík
9. Brhlík
10. Ibis
11. Pěnice
12. Kos
13. Sokol
14. Orel bělohlavý
L Loděnice
H Herna
+ První pomoc
P Personál
Wyndhamské jezero

I.

Pozvání

1.

Na displeji mobilu se mi zobrazila slova NEZNÁMÉ ČÍSLO, což obvykle znamenalo nějakou pochybnou nabídku, ale asi jsem měl chuť mluvit, protože jsem to stejně zvedl: „Prosím?“

„Tati?“

Vyskočil jsem tak rychle, že jsem se koleny praštil o kuchyňský stůl a pobryndal si kávou vajíčka se slaninou. „Maggie? Jsi to ty?“

Odpověděla, ale pořádně jsem jí nerozuměl. Měla slabý hlas. V telefonu šumělo a praskalo, jako by měl hovor každou chvíli vypadnout.

„Počkej, zlato, špatně tě slyším.“

Kuchyně je nejhorší místnost na telefonování v celém domě. Nikdy tam není silnější signál než na dvě čárky. Odnesl jsem si tedy mobil do obývacího pokoje a cestou jsem zakopl o prkýnka, která jsem tam řezal, brousil a natíral. Jen takový kutilský pokus na ukrácení večerů, jednou z toho snad bude konferenční stolek. Nikdy jsem se ale nedokázal dokopat k jeho dokončení, takže jsem měl koberec plný šroubků a pilin.

Opatrně jsem ten nepořádek obešel a spěchal chodbou do Maggiina dětského pokoje. Měla malé okno s výhledem na naši zahradu a starou železniční trať, a když jsem se přitiskl ke sklu, signál zesílil na tři čárky.

„Maggie? Je to lepší?“

„Haló?“ Pořád zněla z obrovské dálky. Jako by volala ze zámoří. Nebo z chaty někde hluboko v odlehlé pustině. Nebo z kufru auta odstaveného v nejnižším podlaží podzemní garáže. „Tati, slyšíš mě?“

„Jsi v pořádku?“

„Tati? Haló? Slyšíš mě?“

Přimáčkl jsem si mobil k uchu a vykřikl ano, ANO, slyším. „Kde jsi? Potřebuješ pomoc?“

A linka oněměla.

SPOJENÍ PŘERUŠENO.

Náš první rozhovor po třech letech netrval ani minutu.

2.

Ale měl jsem její číslo. Teď už jsem jí *konečně* mohl zavolat. Stiskl jsem ZAVOLAT ZPĚT a ozval se obsazovací tón. Zkoušel jsem to znovu, dvakrát, třikrát, čtyřikrát: obsazeno, obsazeno, obsazeno. Protože *ona* volala *mně*. Byl jsem tak rozrušený, že se mi třásly ruce. Přinutil jsem se přestat vytáčet její číslo a čekal jsem na zazvonění telefonu. Posadil jsem se k nohám postele a netrpělivě se rozhlížel po dceřině pokojíku.

Pořád tu byly všechny její věci. Nikdy u mě nikdo nepřespával, a tak jsem neměl důvod se jich zbavovat. Na stěnách tak stále visely všechny její plakáty ze střední školy: One Direction, Jonas Brothers a přihlouple rozšklebený lenochod visící na stromě. Byla tam i velká police se sportovními trofejemi a velký proutěný koš plný plyšáků. Většinu dní jsem nechával dveře zavřené a snažil se existenci pokoje ignorovat. Ale občas (častěji, než bych si přiznal) jsem vešel dovnitř, posadil se do jejího obřího sedacího vaku a nechal se unášet vzpomínkami na dobu, kdy jsme tu ještě všichni byli a chovali se jako rodina. Pamatuju si, jak jsme

se s Colleen tísnili na malém dvojlůžku, Maggie se vmáčkla mezi nás a při čtení knížky *Dobrou noc, gorilko* jsme se řehtali jako cvoci.

Znovu mi zazvonil telefon.

Stejné NEZNÁMÉ ČÍSLO.

„Tati? Už je to lepší?"

Teď její hlas zněl jasně. Jako by vedle mě seděla v pyžamu se *Lvím králem* a chystala se do postele.

„Maggie, jsi v pořádku?"

„Ano, tati. Všechno je v pohodě."

„Kde jsi?"

„Doma. Teda u sebe v bytě. V Bostonu. A všechno je v pohodě."

Čekal jsem, že bude pokračovat, ale ona se odmlčela. Možná nevěděla, kde začít. A já vlastně taky ne. Kolikrát jsem si tuhle chvíli představoval? Kolikrát jsem si tenhle rozhovor nacvičoval ve sprše? Teď se to konečně dělo a mě nenapadlo nic lepšího než vyhrknout: „Dostala jsi moje pohlednice?"

Co já se jí naposílal přání: k narozeninám, k Halloweenu, jen tak. Vždycky s deseti nebo dvaceti dolary kapesného a krátkou zprávou.

„Ano, dostala," odpověděla. „Vlastně jsem se ti už nějakou dobu chystala zavolat."

„Moc mě to mrzí, Maggie. Celá tahle situace…"

„Nechci se o tom bavit."

„Dobře. Dobře." Připadal jsem si jako jeden z vyjednavačů z pořadu *Tísňová linka 911*. Mým hlavním cílem bylo udržet Maggie u telefonu, a tak jsem přešel k bezpečnějšímu tématu: „Jsi pořád v Capaciti?"

„Jo, zrovna jsem tam oslavila tři roky."

Maggie byla na tu práci hrozně pyšná. Do Capaciti ji přijali zhruba v době, kdy začaly naše problémy – a dávno

předtím, než o té firmě kdokoli slyšel. Tehdy to byl jeden z tisíců cambridgeských start-upů slibujících, že díky nové supertajné technologii změní svět. Teď mají osm set zaměstnanců na třech světadílech a právě spustili reklamu na Super Bowl s Georgem Clooneym a Mattem Damonem. Přečetl jsem si o Capaciti všechno, co jsem našel, a vždycky jsem hledal nějakou zmínku o své dceři, abych o jejím životě a kariéře zjistil aspoň něco.

„Ty nové chevrolety vypadají skvěle," řekl jsem jí. „Až klesne cena…"

Přerušila mě uprostřed věty: „Tati, mám pro tebe novinku. Budu se vdávat."

Neodmlčela se, aby mi dala čas tu informaci vstřebat. Začala ze sebe sypat podrobnosti, jako by je v sobě už nedokázala udržet. Její snoubenec se jmenoval Aidan. Bylo mu šestadvacet. Svatební hostina se koná u jeho rodičů v New Hampshiru. Já jsem se však zasekl na té první šokující zprávě.

Ona se vdává?

„… a přes to všechno, co se stalo," pokračovala Maggie, „bych byla moc ráda, kdybys přijel."

3.

Jmenuju se Frank Szatowski a je mi padesát dva let. Většinu dospělého života jsem strávil rozvozem zásilek pro United Parcel Service. Znáte ty velké hnědé vozy plné bezva věcí z internetu, které se prohánějí po vašem okolí? UPS jim říká balíkové dodávky, ale rozměrem jsou to v podstatě menší náklaďáky. Začal jsem řídit už jako mladý hned po vojně a nedávno mě přijali do Čestného kruhu, elitní skupiny řidičů UPS jezdících pětadvacet let bez nehody.

Slušně vydělávám a práce mě vždycky bavila, i když je čím dál náročnější. Když jsem koncem devadesátých let začínal, většinu zásilek ještě tvořily krabice. Nejtěžší věc, kterou jste museli zvedat, byl možná tak počítač. Dnes na to zapomeňte. Na každé směně taháme matrace, skříně, umělé vánoční stromky, televize s plochou obrazovkou, dokonce i pingpongové stoly. A pneumatiky, ty jsou úplně nejhorší. Víte, že si gumy na auto můžete koupit na internetu? Dodávají se v baleních po čtyřech, svázané dohromady a zabalené v kartonu, takže ty zatracené krámy nemůžeme ani koulet.

Ale i tak jsem si s patřičným množstvím přesčasů mohl vydělat sto tisíc dolarů ročně. Džíp už jsem měl splacený,

hypotéku skoro taky a na kreditkách jsem nedlužil ani cent. Do předčasného důchodu se slušnou penzí a rozsáhlou zdravotní péčí mi zbývaly tři roky. Na někoho, kdo nemá vysokou školu, to není špatné, ne? Dokud mi nezemřela žena a nezačaly všechny moje trable s Maggie, říkával jsem, že mám v životě kliku. Připadal jsem si jako nejšťastnější chlap na světě.

A teď si poslechněte, co se stalo:

„Svatba je za tři měsíce," sdělila mi Maggie. „Třiadvacátého července. Vím, že volám na poslední chvíli, ale…"

„Budu tam," řekl jsem a zlomil se mi hlas, protože jsem měl slzy na krajíčku. „To víš, že přijedu."

„Tak to je fajn. Zítra totiž rozesíláme pozvánky a… chtěla jsem ti nejdřív zavolat."

A pak se rozhovor zadrhl. Jako by čekala, že něco řeknu, ale já byl tak dojatý, že jsem ze sebe nemohl vypravit ani slovo. Sevřel jsem ruku v pěst a třikrát se silně udeřil do hrudní kosti, abych nezačal bulet. *No tak, Frankie. Vzmuž se! Nebuď taková bábovka!*

„Tati? Jsi tam ještě?"

„Pověz mi o Aidanovi," vybídl jsem ji. „O mém budoucím zeti. Kde ses s ním seznámila?"

„Na maškarním večírku. O Halloweenu. Šla jsem za Pam z *Kanclu*. A Aidan byl za Jima. Jakmile se objevil, všichni chtěli, ať to dáme dohromady. Začali jsme předvádět scénky ze seriálu a jeho imitace byla naprosto dokonalá."

Měl jsem potíže soustředit se na její vyprávění, protože jsem v duchu horečně počítal. „Potkali jste se *loni* o Halloweenu? Před půl rokem?"

„Ale přijde mi, jako bych ho znala odjakživa. Někdy si povídáme a já mám pocit, že mi čte myšlenky. Jako by mezi námi fungovala telepatie. Měl jsi to tak někdy s mámou?"

„Jasně, aspoň myslím. Asi když jsme se poznali." Jenže pak jsme zestárli, zmoudřeli a uvědomili si, že to jsou jen

známky mladického poblouznění. Nahlas jsem to ovšem neřekl. Bylo příjemné slyšet v Maggiině hlase štěstí, tu sladkou hudbu naděje a optimismu.

„Co Aidan dělá?“ zeptal jsem se.

„Je malíř.“

„Pokojů?“

„Ne, maluje obrazy.“

Byl jsem odhodlaný působit vstřícně, ale musíte uznat, že tohle by vás taky zaskočilo.

„On se živí uměním?“

„No, má pár věcí v galeriích. Ale teprve si dělá jméno. Buduje si pověst. Takhle to funguje. Navíc učí na výtvarné škole.“

„Co za to dostává?“

„Prosím?“

„Kolik vydělává?“

„To ti neřeknu.“

Nechápal jsem proč, ale slyšel jsem, jak se zhluboka nadechuje a začíná být naštvaná, takže jsem se rozhodl netlačit na pilu. Možná měla pravdu. Možná mi do platu jejího budoucího manžela-umělce doopravdy nic nebylo. Kromě toho jsem měl spoustu dalších otázek:

„Žení se poprvé?“

„Ano.“

„Má děti?“

„Děti ani dluhy nemá, nemusíš se bát.“

„A co jeho matka?“

„Mám ji ráda. Teď má trochu zdravotní problémy. Trpí na migrény. Ale začala brát nové prášky a ty jí fakt pomáhají.“

„A táta?“

„Je super.“

„Co dělá?“

Maggie zaváhala. „To je složitější.“

„Jak to?“

„Nic v tom nehledej, prostě teď nemám čas to rozebírat.“

Co to mělo sakra znamenat?

„Je to jednoduchá otázka, Maggie. Čím se živí?“

„Podstatné je, že chci, abys přijel na svatbu. Třiadvacátého července v New Hampshiru.“

„Ale co dělá jeho otec, to mi říct nemůžeš.“

„Mohla bych ti to říct, ale ty bys měl další otázky a já už musím jít. V deset mám zkoušku šatů a švadlena je úplně šílená. Jestli přijdu o jedinou minutu pozdě, budu se muset přeobjednat na jindy.“

Očividně už chtěla hovor ukončit, já jsem si však nemohl pomoct a ještě jednou na ni zkusil zatlačit: „Je Aidanův otec ve vězení?“

„Ne, nic špatného neudělal.“

„Je slavný? Je to herec?“

„Není herec.“

„Ale slavný je.“

„Už jsem ti říkala, že do toho nechci zabrušovat.“

„Tak mi řekni, jak se jmenuje, Maggie. Vygooglím si ho.“

Zdálo se, že linka na chvíli oněměla. Jako by vypadl signál nebo Maggie zakryla telefon, aby se s někým poradila.

A pak se znovu ozvala.

„Co si o tom promluvit u večeře? Já, ty a Aidan. Mohl bys přijet do Bostonu?“

Samozřejmě že bych mohl přijet. Kdyby Maggie chtěla, klidně bych vyrazil i na severní pól. Navrhla sobotu večer v sedm a sdělila mi jméno irské hospody na Fleet Street, nedaleko Old State House. Načež trvala na tom, že musí končit a jít zkoušet šaty. „Uvidíme se o víkendu. Moc se těším.“

„Já taky,“ odvětil jsem, ale nemohl jsem se rozloučit bez dalšího pokusu o omluvu: „Poslyš, Maggie, mohla bys mi to všechno odpustit? Posledních pár let jsem se cítil hrozně.

Vím, že jsem to podělal. Měl jsem to zvládnout líp a mrzí mě…“

Přerušilo mě tiché cvaknutí.

Zavěsila.

4.

Moje žena zemřela na mozkovou výduť, jednu z těch tikajících časovaných bomb. Colleen pracovala v Michaels, obchodě s uměleckými a řemeslnými předměty. V jednu chvíli pomáhala učitelce hledat třpytivé lepidlo. V příští ležela v bezvědomí na podlaze. Zemřela v sanitce cestou do nemocnice. Bylo jí šestatřicet. Tragédie v mnoha ohledech, když uvážíte všechny ty hrozné věci, o kterých vám chci vyprávět. Protože moje žena by odhalila lháře na sto honů. Mnohem dřív než já by poznala, co se na nás řítí.

Když zemřela, Maggie bylo teprve deset. Stála na prahu puberty a dospívání, což je ten nejhorší věk, kdy můžete přijít o rodiče. Vzpomínám si, jak jsem si říkal, že výduť měla radši postihnout mě, protože moje žena by Maggie v pohodě vychovala a byly by zaopatřené z mého penzijního fondu. Takhle jsem se musel spokojit s pomocí své sestry Tammy. Bydlela deset kilometrů od nás a byla mi velkou oporou. Vozila Maggie k doktorovi, k zubaři, na kontaktní čočky, na gynekologické prohlídky, na dermatologická vyšetření a na milion dalších věcí, abych mohl vydělávat na

živobytí. Bylo to stresující životní období a bez mučení přiznávám, že jsem napáchal hromadu chyb. Když s vámi vaše jediná dcera přestane mluvit a tři roky vás ignoruje, tak víte, že jste to pěkně podělali. Ale o celé té situaci si povíme později. Než vám začnu vyprávět o Maggiině předchozím takzvaném příteli, chci vám říct o jejím novém snoubenci a o tom, proč mi byl okamžitě podezřelý.

Den po svém překvapivém oznámení mi Maggie zavolala, že změnila plány: „Myslíme si, že bude lepší, když přijedeš k nám domů. Najíme se tady."

Nezmínila se, že už s Aidanem bydlí, ale ani mě to moc nepřekvapilo. Nájmy v Bostonu byly brutálně drahé a Aidan nejspíš ušetřil majlant, když si sehnal spolubydlící. Maggie navíc svůj starý byt vždycky nesnášela. Byla to malá, vlhká garsonka v suterénu hnědého viktoriánského domu, kde se to hemžilo stříbřitými rybenkami – podlouhlým ochlupeným hmyzem připomínajícím obočí. Při každém sprchování padaly Maggie do vany, takže musela stepovat kolem jejich nafouklých tonoucích těl. Dcera tvrdila, že všechny víkendy tráví v kancelářích Capaciti, jen aby nemusela být v tom mokrém a studeném bytě. Určitě byla nadšená, když mohla vypovědět nájemní smlouvu a přestěhovat se k Aidanovi.

Přesto jsem tlačil na to, abychom se sešli v restauraci. „Je to zvláštní příležitost. Nechci, abys vařila."

„Nebudu vařit."

„Aidan vaří?"

„Už jsme to vyřešili, tati. Prostě přijeď."

Došlo mi, o co asi jde. Vzhledem k velké svatbě na obzoru hledí na účty a snaží se ořezat výdaje. Už jsem si vygooglil „Kolik bere učitel výtvarné výchovy?" a řeknu vám, že to není žádná sláva. Průměrný plat je čtyřicet tisíc dolarů ročně a s tím ve městě jako Boston daleko nedojdete.

Čtyřicet tisíc vám stačí tak akorát na pár plechovek pečených fazolí.

Ujistil jsem Maggie, že v restauraci zaplatím všechno jídlo, které si vyberou. „Čínské, italské, stačí říct. Rozšoupneme se."

Ona však trvala na tom, abych přišel k nim domů. „Je to přímo u Route 93. U Zakimova mostu."

„Vy bydlíte u mostu?"

„Ne hned u něj. Ale vidíme ho z okna."

„A je tam bezpečno? Můžu tam zaparkovat s džípem?"

„Jasně, tati. Aidan tady bydlí už tři roky a nikdy neměl problém."

Zdálo se, že moje otázky považuje za hloupé, ale buďme upřímní: v dnešní době nemůžete zapnout rádio, aniž byste slyšeli o další vraždě, krádeži auta nebo náhodné střelbě. A „přímo u Route 93" nevypadalo na nejlepší čtvrť. Ta dálnice byla od rána do večera ucpaná auty a nikdo, kdo má peníze, by se k ní dobrovolně nenastěhoval.

Nechal jsem si však obavy pro sebe a požádal jsem Maggie, aby mi poslala adresu. Zachovával jsem si otevřenou mysl. Byl jsem připravený setkat se s dcerou kdekoli.

5 •

Kromě čtyřleté služby v americké armádě jsem strávil celý život ve Stroudsburgu v Pensylvánii, šestitisícovém městečku v pohoří Pocono. Turisté to u nás mají rádi, protože jim můžeme nabídnout lyžování, koupání, jízdu na koni i kilometry turistických stezek, a navíc máme pěkné centrum s restauracemi a obchody. V zimě ho celé vyzdobíme barevnými světýlky a vypadá to tu jako ve vánočním filmu. V březnu se na den svatého Patrika koná každoroční průvod s hasičskými vozy, dudáky a středoškolským pochodovým orchestrem. A každý červenec se u nás pořádá Stroudfest, což je velký hudební festival pod širým nebem se živými kapelami a tancem v ulicích. Nechci tvrdit, že jsme prvotřídní turistické středisko, Wolfgang Puck tu v dohledné době restauraci určitě neotevře, ale Stroudsburg je čistý a cenově dostupný a jsou tu docela dobré školy. Člověk pořád slyší o tom, jak jiná malá města krachují, ale my se pořád držíme.

Do Bostonu to mám z domova daleko, a tak jsem vstal brzy a nemohl se dočkat, až vyrazím na cestu. V polovině

jízdy Connecticutem jsem začal potkávat billboardy s reklamami na nový Chrysler Reactor a Zázračnou baterii, což je produkt, který dostal firmu Capaciti do širšího povědomí. Má nejlepší dojezd ze všech elektromobilů prodávaných ve Spojených státech – hodně přes dvanáct set kilometrů na jedno nabití, a to i s hudbou a klimatizací na plné pecky. Na každém poutači byl stejný slogan – BUDOUCNOST AUTOMOBILISMU JE ČISTÁ –, a kdykoli jsem některý z nich míjel, pocítil jsem lehký záchvěv hrdosti. Maggie totiž pracovala v marketingovém oddělení a mně se líbila představa, že se na těch plakátech také podílela, nebo alespoň znala jejich tvůrce. Všechny ty obrovské drahé reklamy, které denně viděly miliony řidičů, a zasloužila se o ně i moje dcera. Škoda, že se toho nedožila její matka.

Chvíli po druhé odpoledne jsem zastavil ve Worcesteru, asi hodinu západně od Bostonu, abych se porozhlédl po levném hotelu. Hned u dálnice byl Super 8, který inzeroval volné pokoje za šedesát devět dolarů, a recepční mi umožnil dřívější check-in, takže jsem už dál nehledal. Pokoj vypadal dost omšele, strop hyzdily skvrny od prosáklé vody a nábytek nesl stopy po cigaretách, ale matrace byla pevná a koupelna čistá, takže mi připadalo, že jsem udělal dobrý obchod.

Cestou do města jsem se pak zastavil pro květiny v supermarketu Sam's Club. Hned u pokladen mívají takové pěkné menší kytice. Jakmile jsem vešel dovnitř, musel jsem koupit i sušenky Pepperidge Farm Milano, protože ty měla Maggie vždycky nejradši. A k tomu dva malé hasicí přístroje, protože byly ve slevě za deset dolarů a takové věci se vždycky hodí.

Nepřeháněl jsem to se všemi těmi dárky? Možná. Ale pořád jsem si ještě pamatoval, jaké to je být mladý a začínat, a myslel jsem si, že Maggie s Aidanem pomoc ocení.

V šest hodin jsem dojel k řece Charles a uvízl v bostonské dopravní zácpě. Po dlouhém, bolestném ploužení přes Zakimův most se provoz trochu zmírnil. Sjel jsem z dálnice prvním výjezdem a pokračoval asi dva kilometry podél řeky, až jsem se ocitl na konci ulice u obrovského věžáku z oceli a skla: Beacon Plaza. Podle GPS jsem dorazil do cíle, ale hned mi bylo jasné, že se jedná o chybu. Vypadalo to jako mrakodrap ze *Smrtonosné pasti*. Světla mého auta ozařovala tabuli s výčtem hlavních nájemců: Accenture, Liberty Mutual, Santander Bank a pár dalších jmen připomínajících advokátní kanceláře. Byla sobota večer, takže ve většině pater panovala tma. Okny vstupní haly jsem však zahlédl nějakou ženu, a tak jsem nechal džíp na místech pro krátkodobé stání a šel se dovnitř zeptat na cestu.

Připadalo mi, jako bych vstupoval do katedrály – ohromného prázdného prostoru obestavěného sklem a leštěným kamenem. Představoval jsem si, že v běžný den tou halou cestou do práce procházejí tisíce zaměstnanců. Teď jsem tu však byl jen já a osamělá mladá žena stojící uprostřed místnosti u vysokého pultu podobného oltáři.

„Pan Szatowski?“ zeptala se.

Nevěřil jsem svým uším. „Odkud znáte moje jméno?“

„Margaret nám řekla, že přijedete. Jen bych od vás potřebovala nějaký doklad s fotkou. Stačí řidičský průkaz.“

Byla to drobná a velice hezká blondýnka v elegantním modrém kostýmu. Sáhl jsem po odrbané kožené peněžence, která držela pohromadě už jen silou vůle. „Tohle je bytový dům?“

„Je to polyfunkční budova. Z větší části kancelářská. Ale horní patra, kde bydlí Aidan a Margaret, slouží k rezidenčním účelům.“

Vytáhl jsem řidičák vydaný státem Pensylvánie a Olivia (zblízka jsem viděl její jmenovku) ho přijala s posvátnou

úctou. Jako bych jí snad podal originál Deklarace nezávislosti USA psaný na pergamenu. „Děkuji, pane Szatowski. Vpravo od vás je výtah D a tím vyjedete až nahoru."

„Nechal jsem auto na zákazu stání," vysvětlil jsem jí. „Je tady…"

Po mé levici se jako mávnutím kouzelného proutku zjevil mladý muž. „O váš vůz se postarám, pane Szatowski. Pod budovou je garáž."

Nevěděl jsem, co je neuvěřitelnější – jestli to, že všichni ve vstupní hale znají mé jméno, nebo to, že ho bezchybně vyslovují. Pokud vám v žilách koluje trocha polské krve, tak víte, že *sz* se čte jako *š*. Moje jméno tedy správně zní *Šatovski*. Průměrný Američan ho však různě komolí. Běžně mi říkají *Sizatúski* nebo ještě hůř. Nevěřili byste, co všechno lidi dokážou vymyslet.

Natáhl ruku pro klíčky, ale já jsem nechal v džípu všechny dárky, a tak jsem šel ven s ním, abych si je vzal. Mladík mi dal cedulku se svým telefonním číslem a řekl mi, ať mu před odjezdem zavolám, že mi vůz přistaví. Sáhl jsem do peněženky pro dolar a chtěl mu ho dát, ale on couvl, jako by moje peníze byly radioaktivní.

„To nestojí za řeč, pane. Přeji vám příjemný večer."

Vrátil jsem se do vestibulu, kde mě Olivia přivítala dalším líbezným úsměvem. Nechápal jsem, proč taková ženská trčí v sobotu večer na recepci. Klidně by mohla dělat roztleskávačku v NFL nebo předvádět spodní prádlo pro Victoria's Secret. „Příjemný večer, pane."

„Děkuji."

Nastoupil jsem do výtahu D, úzké černé krabice s lesklými kovovými stěnami. Poprvé jsem jel výtahem bez tlačítek – nebyl tam žádný ovládací panel, takže jsem nechápal, jak mám výtah uvést do pohybu. Vtom se dveře zavřely a výtah se rozjel sám od sebe. Nade dveřmi ožil

displej zobrazující čísla ubíhajících pater: 2–3–5–10–20–30–SB1–SB2–SB3. Pak výtah zpomalil, dveře se rozestoupily a objevila se v nich Maggie se zapadajícím sluncem v zádech. Stála tam nahoře v černých kalhotách a černém roláku, v ruce držela sklenku bílého vína na dlouhé stopce a celá jen zářila.

„Tati!"

Nešálil mě zrak? Čekal jsem, že dorazím do chodby s očíslovanými dveřmi a květináči. Místo toho jsem se teleportoval přímo do něčího obýváku, světlého a velkolepě zařízeného pokoje s obřími prosklenými stěnami, za nimiž se rýsovalo panorama města. Byl jsem z toho všeho lehce omráčený a dezorientovaný. Připadalo mi, že jsem se ocitl v kulisách televizního seriálu.

„Kde je ten byt?"

Zasmála se. „*Tohle* je ten byt."

„Ty tady bydlíš?"

„Od února. Když jsme se zasnoubili, Aidan mi nabídl, abych se k němu nastěhovala." Dveře výtahu se začaly zavírat a ona je zablokovala rukou. „Tak pojď, tati. Musíš vystoupit."

Nejistě jsem udělal krok vpřed, jako bych pochyboval, že mě podlaha udrží.

Dceru jsem skoro nepoznával. Jako malá připomínala Maggie spíš kluka. Nejradši nosila kombinézy, sportovní trika nebo flanelové košile z mé skříně a zavazovala si je kolem pasu, aby jí neplandaly. Na střední škole se vydala úplně opačným směrem a přešla na rozevláté sukně, květované letní šaty a ztřeštěné objevy ze sekáče. Teď si zase osvojila nový styl: elegantní, městský a vytříbený. Nechala si narůst vlasy – sahaly jí do půli zad a byly bohatší a upravenější, jako by do nich investovala hodně peněz. A v očích měla záři, jakou jsem u ní od dětství neviděl. Vypadala jako

princezna z Disneyho pohádek, jen zazpívat. Jinak řečeno: moje dcera byla zjevně zamilovaná až po uši.

„Maggie, moc ti to sluší."

Mávla nad tou lichotkou rukou. „Ale jdi ty."

„Myslím to vážně! Cos to se sebou provedla?"

„To je jen osvětlením. V tomhle domě vypadá jako supermodelka každá. Dovol, abych tě objala."

Dala mi ruce kolem pasu, přitiskla mi obličej na hruď a já byl tak šťastný, že mi málem vyhrkly slzy z očí. Protože tahle holka mě dřív objímala každý den. Když jí bylo šest, hráli jsme hru s názvem Obejmi příšeru, při níž se plazila po koberci, vrčela, cenila zuby a kousala mě do kotníků, a proměnit se zpátky v malou holčičku mohla jen při obřím objetí, jímž jsem ji zvedl ze země, zatímco kolem sebe divoce mlátila rukama i nohama. Po té hře jsem už dobrých deset let ani nevzdechl, ale teď se ta vzpomínka zničehonic odněkud vynořila.

„Jsem ráda, že jsi tady," zamumlala mi do ramene. „Děkuju, žes přijel."

A já cítil, jak se znovu dusím dojetím. Bál jsem se, že když něco řeknu, zlomí se mi hlas a začnu bulet jako velké děcko. Tak jsem se od ní odtrhl a předal jí tašku s dárky. Hasicím přístrojům se trochu podivila, ale květiny jí očividně udělaly radost.

„Jsou krásné," řekla. „Dám je do vody."

Ještě nikdy jsem nevcházel do bytu přímo z výtahu, a tak mi chvíli trvalo, než jsem se rozkoukal a zorientoval. „Obývací pokoj" byl jen jednou částí rozlehlého otevřeného prostoru v rohu věžáku. Vnější stěny byly kompletně ze skla a nabízely panoramatický výhled na město. Z vnitřních stěn shlížely černobílé portréty mužů a žen nejrůznějšího věku. Lidé na fotkách měli do modelek a modelů hodně daleko, na to jejich tváře vykazovaly příliš mnoho nedostatků:

vrásky, skvrny a pokleslá oční víčka, křivé zuby, prořídlé vlasy a špičaté brady. Jinými slovy vypadali jako obyčejní smrtelníci, které můžete potkat v obchodě nebo v autobuse cestou z práce.

„To maloval Aidan," prohlásila Maggie pyšně. Při bližším pohledu jsem si uvědomil, že se ve skutečnosti nejedná o fotografie, nýbrž o obrazy v černobílém provedení se stříbřitými a šedými odstíny. „Pár jich prodal, ale tyhle má nejradši, a tak jsme si je nechali. Co jim říkáš?"

Upřímně řečeno, trochu mi naháněly hrůzu. Všechny ty tváře, které na mě chladně zíraly a vypadaly, jako by je někdo ztvárnil proti jejich vůli. Ale na druhou stranu, kdyby mi pár děsivých obličejů zaplatilo nájem za luxusní střešní apartmá, asi bych se s tím naučil žít. „Jsou úžasné, Maggie. Má talent."

Zavedla mě za roh, kde byla stylová jídelna a ještě dál supermoderní kuchyně se dvěma dřezy, mramorovými deskami, nerezovými spotřebiči a spoustou malých počítačových obrazovek. U sporáku stála drobná tmavovláska, která míchala něco v hrnci, ale přerušila práci a přivítala mě. „Dobrý den, pane Szatowski. Já jsem Lucia."

„Těší mě. A říkejte mi Franku."

„Lucia je skvělá kuchařka," řekla Maggie. „Hodně jsem toho od ní okoukala."

Lucia se lehce zarděla – byla ještě docela mladá – a já jsem si lámal hlavu, jak je spřízněná s rodinou.

„Vy jste Aidanova sestra?"

Zčervenala ještě víc, jako bych jí složil kompliment. „Kdeže, jen mám to potěšení pro vás všechny dnes večer vařit."

Maggie mi vysvětlila, že Lucia se vyučila v Cariñu, jedné z mála restaurací v Bostonu oceněné prestižní michelinskou hvězdou, a teď rozjela kariéru soukromé kuchařky, která

připravuje jídlo pro hosty v soukromí jejich domova. Až tehdy mi došlo, že Aidan si tu ženu najal, aby nám uvařila večeři.

„Mohu vám přinést něco k pití? Máme pivo, víno, koktejly, perlivou vodu…“

„S čím budete mít nejmíň práce,“ odpověděl jsem.

Lucia se trpělivě usmála. Nebyla si úplně jistá, jak má postupovat, a já si uvědomil, že jí to ztěžuju.

„Co třeba pivo?“ navrhla Maggie.

„Super,“ řekl jsem.

Lucia nás pobídla, ať si uděláme pohodlí, že se postará o květiny a za chvíli přinese pivo. Maggie mě nasměrovala zpátky do obýváku a navrhla, abychom na Aidana počkali venku na terase. „Zasekl se v zácpě, ale za chvíli tady bude.“

Jedno z velkých oken s výhledem na město byly ve skutečnosti dveře, které se po jemném doteku Maggiiny ruky odsunuly stranou a vzniklým otvorem jsme vyšli ven. Terasa stejně jako samotný byt kopírovala roh budovy a byla vybavená různými křesly, pohovkami, stolky a ohništi. Moje oči však samozřejmě upoutal výhled. Ještě nikdy jsem neviděl město z takové výšky. Otevřel se mi úplně nový pohled na Boston, všechno jsem měl jako na dlani: stadion Fenway Park, nákupní centrum Faneuil Hall i trojstěžníky kotvící v přístavu. Jako bych se díval na miniaturní model města.

„Panebože, Maggie,“ vydechl jsem. „Neřekla jsi mi, že Aidan je…“ Zarazil jsem se, abych nepoužil slovo *bohatý*. Nechtěl jsem dělat ukvapené závěry. „Kolik tady platíte nájem?“

„Podle Aidana je nájem vyhazování peněz. Tenhle byt koupil jako investiční nemovitost.“

„Jak si může šestadvacetiletý učitel výtvarky pořídit investiční nemovitost?“

„No, víš, proto jsem se chtěla sejít osobně. Aidan se jmenuje Gardner. Jeho otec je Errol Gardner. Víš, kdo to je?“

V posledních třech letech jsem přečetl všechno, co se o Capaciti dalo najít, takže jsem o Errolu Gardnerovi samozřejmě leccos věděl. Byl to člověk, který stál za Zázračnou baterií, generální ředitel společnosti a „hlavní tvůrce zázraku". Jen za poslední rok o něm psaly *Wall Street Journal* i *Washington Post*, a dokonce na pozvání prezidenta Bidena navštívil Bílý dům. Možná nedosahoval slávy Jeffa Bezose nebo Elona Muska, ale pro každého, kdo sledoval americký automobilový průmysl, byl Errol Gardner velkou osobností.

„Ty si bereš syna Errola Gardnera?"

„Bude se ti líbit. Je úplně normální."

„Errol? Nebo jeho syn?"

Zasmála se. „Oba! Oba jsou skvělí."

Chytil jsem se zábradlí, abych neupadl. Do téhle chvíle jsem si myslel, že mám o Maggiině budoucnosti celkem jasno. Představoval jsem si, že ji čeká tradiční budování kariéry, při němž bude muset zvládat i péči o děti, domácí úkoly, rozvážení do škol, na hodiny tance, na tréninky, a nekonečné účty, účty a zase účty. Říkal jsem si, že budu Maggie a Aidanovi pomáhat, jak jen to půjde. Sem tam jim pošlu nějakou tu stovku na přilepšenou. Ale teď jsem byl tady, čtyřicet pater nad řekou Charles, a viděl její budoucnost z úplně nové perspektivy. Připadalo mi, jako bych stál na Marsu, sto milionů kilometrů od domova.

„To je neuvěřitelné, Maggie. Proč jsi mi to neřekla dřív?"

Ukázala na panorama města, na stovky výškových budov, tisíce lidí a všechna ta blikající světýlka. „Tohle se po telefonu těžko popisuje. Člověk to musí vidět na vlastní oči."

Vzpomněl jsem si na její předchozí byt, na vlhkou suterénní garsonku s vanou plnou rybenek. „Ve srovnání s tou dírou na Talmadge Street je to příjemná změna."

Řekl jsem to jen z legrace, moje poznámka ji však něčím popudila.

„To nebyla žádná díra. Jen jsem potřebovala něco většího."

„Vždyť jsi to tam nenáviděla," připomněl jsem jí. „Tvrdila jsi, že je to jako vězeňská cela."

„Trochu jsem přeháněla," pokrčila rameny. „Taková hrůza to zas nebyla."

Lucia mi přinesla pivo v namraženém půllitru a zmizela stejně rychle, jako se objevila. Maggie pozvedla k přípitku bílé víno.

„Na nové začátky," řekla.

Přiťukli jsme si, napili se a já jsem se konečně odhodlal k omluvě. „Jsem moc rád, žes mi zavolala, Maggie. Víš, ty naše problémy… chci, abys věděla, že všechno beru na sebe."

Přerušila mě mávnutím ruky. „Tati, já ti to usnadním. Prostě za tím nakreslíme tlustou čáru, ano? Oba jsme udělali chyby. Ale nechci to celý večer znovu rozebírat."

„Snažím se ti omluvit."

„A já tvoji omluvu přijímám. Už se k tomu nemusíme vracet. Všechno je vyřešené."

Mně to vyřešené nepřipadalo. Myslel jsem si, že by bylo dobré probrat, co se stalo, a vyložit karty na stůl, ale Maggie chtěla mluvit o budoucnosti. „Mnohem radši bych ti vyprávěla o svatbě. Můžeme se bavit o ní? Nevadilo by ti to?"

Samozřejmě že nevadilo. Toužil jsem slyšet všechny podrobnosti. Maggie říkala, že Gardnerovi to chtějí celé zaplatit, protože se chystají uspořádat hostinu ve svém „letním táboře" v New Hampshiru a seznam hostů se rychle šplhá ke třem stovkám. Aidanova matka najala na přípravy svatební koordinátorku, ale veškeré tvůrčí záležitosti nechala na Maggie: pozvánky, prostírání, ubrusy, dekorace… Maggie musela rozhodnout tisíc drobností a byla tak doslova zavalená prací.

„Můžu ti nějak pomoct?"

Usmála se, jako by si té nabídky vážila, ale byla jí k ničemu. „Stačí, když přijdeš." Pak zřejmě za okny zahlédla snoubence, protože se ke mně naklonila a ztišila hlas. „Už je tady. Je ze setkání s tebou nervózní, tak na něj buď hodný, ano?"

„Neboj, budu…"

„A o modřinách se nezmiňuj. Nedávno ho přepadli, ale nechce o tom mluvit."

„Někdo ho *přepadl*?"

Neměla čas mi to vysvětlit, protože se otevřely skleněné dveře a z výtahu vystoupil Aidan Gardner. Okamžitě mě napadlo, že vypadá příliš mladě na to, aby bydlel v tak pěkném bytě. Aidan měl širokou hruď a ramena jako muž, v obličeji však stále připomínal dospívajícího kluka. Měl rozčepýřené hnědé vlasy, které si nejspíš česal prsty. Jeho oblečení bylo ležérní, ale působilo draze – modré sportovní sako a pod ním tričko s výstřihem do V. Takhle nějak vypadali zpěváci chlapeckých kapel na stěnách dceřina pokojíku.

Byl velice pohledný, když tedy pominu tmavý monokl pod levým okem.

„Konečně!" řekla Maggie a přivítala snoubence objetím a polibkem. „Čekáme celou věčnost."

Podali jsme si s Aidanem ruku. Měl skálopevný stisk. Jestli byl ten kluk nervózní, já to rozhodně necítil.

„Rád vás poznávám, pane Szatowski."

„Nebudeme si tykat? Já jsem Frank."

„Omlouvám se, že jdu pozdě. Na dálnici byla bouračka a… vlastně je to pořád vidět." Aidan ukázal na druhou stranu města, kde se táhla stuha dálnice. Poblikávala tam dlouhá řada červených brzdových světel. „Musel jsem se tím probojovat."

„Nedělej si starosti, Aidane. Užíval jsem si váš parádní výhled."

„Můžeme večeřet venku, co říkáte?“ obrátil se Aidan k Maggie.

„Jestli nikomu nebude zima.“

Maggie se ten nápad zamlouval, a tak se Aidan otočil a zaklepal na okno. Lucia ho vyslyšela a rychle vyšla ven. „Ano?“

„Budeme večeřet tady,“ oznámil jí Aidan.

„Jistě.“

„A já si dám koktejl manhattan se suchým vermutem.“ Ukázal na mě. „Franku, chceš ještě jedno pivo?“

V rozrušení jsem si ani neuvědomil, že už jsem to první dopil. „Jasně, ale klidně si pro něj můžu dojít sám.“

„Lucia ho přinese. Pojďme se posadit.“

Přesunuli jsme se ke stolu pro čtyři na kraji balkonu. Když jsme všichni usedli, znovu jsem se mu po očku podíval do tváře. Na čele měl šrám, jehož jsem si předtím nevšiml, a Aidanovi můj pohled neušel.

„Omlouvám se,“ ukázal na své modřiny. „Vím, že vypadám děsně.“

Maggie mu soucitně položila ruku na rameno. „To je v pořádku, zlato, nemusíme o tom mluvit.“

„Poprvé se vidím s tvým tátou a vypadám, jako bych boxoval někde v kleci. *Musíme* o tom mluvit.“

„Jen když ti to nebude vadit,“ ujistil jsem ho. „Maggie říkala, že tě snad přepadli.“

Aidan mi vysvětlil, že jedna galerie v Chicagu vystavuje pět jeho obrazů a on se na vernisáži zdržel příliš dlouho. Do hotelu se vracel až po půlnoci a cestou se ocitl v temné, opuštěné ulici. Vtom k němu přistoupili tři muži a jeden z nich měl zbraň. Chtěli po něm peněženku a Aidan jim ji bez řečí vydal. Jeden z nich ho pak stejně srazil pěstí na chodník a ostatní do něj začali kopat.

„To je hrůza, Aidane. Moc mě to mrzí.“

Lucia nám přinesla nápoje a Aidan se dlouze napil svého manhattanu. Zdálo se, že ho alkohol uklidňuje. „Mohlo to dopadnout mnohem hůř. Když jsem ležel na chodníku a chránil si hlavu, slyšel jsem přijíždět auto. Taxikář. Uviděl, co se děje, začal troubit a ti chlapi utekli."

„Chytili je policajti?"

Zatvářil se zaraženě. „Policii jsem nevolal. Vím, že jsem asi měl. Ale v tu chvíli už bylo stejně pozdě a mně to brzy ráno letělo. Chtěl jsem se dostat domů."

„Jak jsi mohl letět domů bez peněženky?"

„No, pas jsem si nechal v hotelu. A všechno ostatní mám v mobilu. Díkybohu za Apple Pay."

Maggie ho vzala za ruku, přitáhla si ji do klína a otočila se ke mně. „A teď už všechno víš, takže si můžeme promluvit o něčem jiném. O něčem trochu veselejším."

Rád jsem změnil téma. Pochválil jsem Aidanovi obrazy a zeptal se ho, kde bere inspiraci. Své předlohy mi popsal jako „typy", které zahlédl při procházkách po Bostonu – učitelky, řidiče Uberu, barmany, vyhazovače, zdravotní sestry, pokladní. Tvrdil, že má mimořádnou paměť na obličeje. Vysvětlil mi, že mu stačí minutu někoho pozorovat, aby si jeho tvář „vryl" do paměti, a pak několik dní přenáší portrét na plátno.

„Jsou fantastické, Aidane."

Pozvedl sklenici. „Děkuju."

„Myslím to vážně. Jsou tak věrné, že vypadají jako fotografie."

Upjatě se usmál, zatímco Maggie si nervózně poposedla. „Tati, víš, tohle není zrovna pochvala."

„Ale je."

„Aidana to ve skutečnosti dost štve. Nesnáší, když lidi říkají, že jeho obrazy vypadají jako fotografie."

„Vždyť je to pravda!"

„Není. Tyhle portréty bys foťákem nikdy neudělal. A zamysli se nad tou svou lichotkou z Aidanova pohledu. Proč ztrácel tolik hodin malováním, když mohl jednoduše cvaknout iPhonem a získat stejný výsledek?“

„Vždyť o nic nejde,“ mírnil ji Aidan.

Snažil jsem se svůj omyl napravit: „Chtěl jsem jen říct, že jsou velice realistické, Aidane. Mám pocit, že jsi zachytil duše těch lidí.“

„Toho si vážím, Franku. A neberu to jako urážku. Naprosto tě chápu.“

Aidan dopil manhattan a oknem pokynul Lucii, aby přinesla další. Po druhé skleničce se uvolnil, ale trochu mě překvapilo, když si řekl o třetí. Nedokázal jsem určit, jestli je nervózní, nebo prostě jen otrávený, že se mnou musí večeřet.

6.

V sedm hodin začala Lucia nosit nespočet talířů s jídlem ve stylu švédského stolu. Připravila tolik chodů, že jsem všechny ani nestačil sledovat. Maggie a Aidan experimentovali s veganskou stravou, takže na stole nebylo žádné maso, jen houby, lilky, červená řepa, pečená dýně, mrkev a další pokrmy, které jsem jaktěživ nejedl. Člověk by neřekl, že velký talíř zeleniny může člověka zasytit, ale po šestém nebo sedmém chodu jsem už nemohl.

„Lucio, vy jste kouzelnice," pochválil jsem ji. „Kdybyste mi vařila každý večer, stal by se ze mě v mžiku vegan."

„Děkuju, Franku," řekla a znovu se začervenala. „Ale nechte si ještě místo na dezert."

Během jídla mluvila hlavně dcera. Ukázala mi zásnubní prsten – zdobený zlatý kroužek s velkým diamantem – a vysvětlila mi, že je to rodinné dědictví po Aidanově babičce. A s obrovským nadšením vykládala o svatební hostině. Měla být „rustikální" a „venkovská", se spoustou lučních květin a venkovních aktivit. Čas od času jsem se podíval na Aidana, ale zdálo se, že rád nechává mluvit snoubenku.

Maggie očividně rozhodovala a on se jen vezl. Předpokládám, že mnoho mladých mužů se staví ke svatbě stejně, ale já jsem ho chtěl vtáhnout do rozhovoru.

„A co svatební cesta?“ zeptal jsem se. „Chystáte se někam?“

„Ještě nevíme,“ odpověděl. „Máš nějaký tip?“

Řekl jsem mu, že jsme s Colleen vždycky byli velkými fanoušky výletních plaveb. Jako novomanželé jsme podnikli šestidenní zájezd na Bahamy a celá posádka se k nám chovala jako k váženým osobám. Snažil jsem se popsat všechny ty neuvěřitelné vymoženosti – tobogány, masáže pro páry nebo divadelní představení jako na Broadwayi –, ale asi jsem žvanil příliš dlouho, protože jsem si uvědomil, že mě Maggie přestala poslouchat. Četla si zprávu na svých Apple Watch. Ty pitomé hodinky jí cinkaly a pípaly celou večeři.

„Promiňte,“ omluvila se a prudce vstala. „Musím si zavolat. Něco v práci.“

„Je půl deváté,“ namítl jsem. „Kdo v tuhle dobu ještě pracuje?“

„Capaciti se nikdy nezastaví,“ řekl Aidan a já si uvědomil, že cituje slogan společnosti z reklamy na Super Bowl. „Jen klidně běž, Margaret. Nedělej si o nás starosti. S tvým tátou to tady bez tebe zvládneme.“

„Pět minut,“ slíbila, pak ho letmo políbila na čelo a šla dovnitř. Aidan dopil koktejl a pokynul Lucii, aby mu přinesla další. Už čtvrtý, pokud jsem počítal správně.

„Taková je pořád?“ zeptal jsem se.

„Jen sedm dní v týdnu,“ pokrčil dobromyslně rameny, jako by se s jejími pracovními návyky už smířil.

A pak hovor uvízl na mělčině. Zkusil jsem pár zdvořilostních pobídek, abych z Aidana něco dostal. Zeptal jsem se ho na rodinu a učení na výtvarné škole, ale jeho odpovědi byly strohé a povrchní. Zjevně by nejradši mlčky seděl

a ucucával koktejl. Vzpomínám si na své zklamání, že se mě taky na něco nezeptal. Doufal jsem, že mě bude chtít trochu poznat nebo se alespoň zeptat na Maggiino dětství.

Místo toho jsme jen tiše hleděli na obzor, dokud se Maggie nevrátila na balkon s novou sklenkou vína. „Poslední vyrušení, slibuju." Aidan se zeptal, jestli je všechno v pořádku, a ona se jen zabořila do křesla. „Všechno bude v pohodě."

„Možná bys měla otci sdělit tu novinu."

V očích se jí mihl záblesk paniky a pak pomalu zavrtěla hlavou. „Ještě je brzy."

„Je to tvůj táta…"

„Já vím, ale dohodli jsme se, že si to zatím necháme pro sebe."

V tu chvíli už jsem měl docela dobrou představu, o jakou novinu se asi jedná. Když muž a žena po půl roce chození spěchají k oltáři, obvykle to mívá jediný důvod. Gestem jsem si zamkl pusu na zámek na znamení, že to nikomu nepovím. Poté jsem se naklonil k Maggie, aby mi tu novinu mohla pošeptat. „Co je to za tajemství?"

Zhluboka se nadechla. „No, Capaciti zakládá novou divizi pro letecký sektor a já se stanu její členkou."

„A ne ledajakou," řekl Aidan. „Je to obří povýšení. Bude mít vlastní zaměstnance a tak dále."

Nejspíš jsem se zatvářil zmateně, protože Maggie mi začala vysvětlovat, co všechno to obnáší. Řekla, že největší překážkou elektrické letecké dopravy je obrovská hmotnost tradičních lithiových baterií. Skutečným zázrakem Zázračné baterie nebyla její neuvěřitelná kapacita, ale extrémně nízká hmotnost. Společnost měla v plánu začít s menšími letadly pro nákladní lety a pak přejít na větší linkové stroje. „A teď poslouchej, tohle tě bude zajímat," pokračovala. „Už jednáme s UPS. Minulý měsíc jsme se sešli s Armandem Castadem a ten je rozhodně pro."

Panebože na nebesích! Tohle byla největší bomba večera plného překvapení. Armando Castado začal u UPS pracovat v roce 1990 jako nakladač a řidič balíkového vozu, ale postupně to dotáhl až na generálního ředitele. Neznal jsem nikoho, kdo by se s ním setkal osobně. „Říkáš, že jsi *mluvila* s Armandem Castadem? Byli jste spolu v jedné místnosti?"

„Ano, a řekla jsem mu, že tam děláš řidiče a jsi členem Čestného kruhu. Udělalo to na něj velký dojem. Říkal, že si tvoje jméno zapamatuje." Luskla prsty. „A víš co, vyfotili jsme se!" Sáhla po mobilu a ťukala do displeje, dokud nevyvolala příslušný snímek, a ten mi ukázala. A skutečně, byla na něm moje dcera s Armandem Castadem a tuctem zubících se manažerů.

„Nemůžu tomu uvěřit, Maggie." Najednou na mě dolehl všechen vypitý alkohol a trochu se mi zamotala hlava. „Ani nevím, co říct."

„Řekni, že z toho máš radost," poradila mi. „Protože já z toho mám obrovskou radost, tati. A jsem šťastná, že nám přijedeš na svatbu."

Obešla stůl, objala mě a já byl tak dojatý, že mi možná bezděčně ukáplo pár dalších slz. Aidan zdvořile odvrátil zrak a počkal, až si otřu oči. Potom Lucia přinesla kávu a samozřejmě to byla ta nejlepší káva, jakou jsem kdy ochutnal.

A večer by skončil v příjemném duchu, kdybych si před odchodem neodskočil. Na toaletě byla Lucia, a tak mě Maggie zavedla krátkou chodbou do koupelny, kam se dalo vejít také z přilehlé ložnice. „Zbytek jídla ti zabalím s sebou," nabídla mi. „Přijď za mnou do kuchyně."

Koupelna byla absurdně velká. Podobnou jsem viděl jedině v reality show *Paničky z Beverly Hills*: dvě umyvadla, ohromný sprchový kout a vana, do které by se vešel i LeBron James. Vykonal jsem potřebu a šel si umýt ruce. Na pultu se vyjímaly nejrůznější kosmetické a zkrášlovací přípravky.

Aztécký léčivý jíl. Zubní pasta s příchutí dřevěného uhlí. Zubní nit z bambusových vláken. Několik minut jsem si to všechno prohlížel a lámal si hlavu, proč si někdo připlácí za italský gel na holení Acqua di Parma a nestačí mu starý dobrý Barbasol. Nakonec jsem usoudil, že většina Maggiina nového života mi asi bude připadat zvláštní a neznámá – jako třeba její supermoderní elektrický zubní kartáček, který se nabíjel na kraji umyvadla pomocí USB kabelu.

Přestal jsem šmejdit a chystal se k odchodu, vtom jsem si však všiml, že záchod stále protéká. Počkal jsem minutu, jestli se voda vypne, to se ale nestalo. Za svůj život jsem opravil dost splachovačů na to, abych poznal, že je něco špatně. Buď byla uhnilá klapka a potřebovala vyměnit, nebo možná (doufám) stačilo jen snížit plovák, protože to byla snadná oprava. Sundal jsem porcelánové víko, odložil ho stranou a zjistil, že problém je ve skutečnosti v napouštěcí trubici – v té malé gumové hadičce ústící do přepadového ventilu. Nějak se uvolnila, takže jsem ji prostě zasunul zpátky a ušetřil dětem návštěvu instalatéra za sto dolarů.

Když jsem chtěl vrátit víko na místo, všiml jsem si černého igelitového sáčku připevněného k jeho spodní straně několika proužky lepicí pásky. Zdálo se, že je vystřižený z igelitového pytle do odpadkového koše. Píchl jsem do něj prstem a uvnitř ucítil něco tvrdého zhruba o velikosti mé šekové knížky.

Pak se ozvalo zaklepání na dveře, hlasité a neodbytné.

„Tati?“ zavolala Maggie. „Všechno v pořádku?“

7.

V neděli dopoledne jsem se vrátil domů do Pensylvánie a na verandě jsem našel sobotní poštu. Nejzajímavější byla malá krémová obálka s mým jménem a adresou napsanou krásným černým písmem. Uvnitř byla kartička s následujícím sdělením:

Errol a Catherine Gardnerovi
Vás s radostí zvou na svatbu
syna Aidana Gardnera
a Margaret Szatowské,
dcery Franka a Colleen Szatowských.

V sobotu 23. července v 15 hodin.
Orlí zátoka
Státní silnice 1
Hopps Ferry, New Hampshire
Po skončení následuje hostina.

Sotva jsem pozvánku dočetl, zapípal mi mobil. Byla to moje sestra Tammy, která místo pozdravu falešně zanotovala: „Půůjdééméé do kaple, ona se vdáá–á–váá! Nemůžu tomu uvěřit, Frankie! Musíš mít hroznou radost!“

„Dostala jsi pozvánku?“

„Ano, a Maggie mi právě volala. Říkala, že jste se udobřili a konečně spolu zase mluvíte.“

Tammy chtěla slyšet všechno o mé večeři v Bostonu, ale já nevěděl, kde začít. Pořád jsem musel myslet na černý sáček schovaný v Aidanově záchodové nádržce. Nemohl jsem se do něj podívat, aniž bych ho zničil, a tak jsem nechal všechno být, vrátil porcelánové víko na místo a rychle odešel.

Většinu cesty domů jsem však o tom sáčku a jeho obsahu horečně přemítal. Došel jsem k závěru, že to asi byly peníze. Pokládám za rozumné mít po ruce hotovost pro případ nouze. Ale proč by si proboha Aidan dával peníze do nádržky na záchodě? Bylo by mnohem jednodušší schovat je do knížky. Nebo do dózy na mouku. Nebo do kapsy staré sportovní bundy, kterou už nenosil. Nádržka WC nedávala smysl – ledaže by se ty peníze snažil ukrýt před Maggie. Protože kdybyste znali moji dceru, věděli byste, že by splachovací nádržku nikdy neotevřela, natož aby do ní strkala prsty.

„Tak jak zní verdikt?“ zeptala se Tammy. „Líbí se nám ten chlap?“

„Jasně, Tam, vypadá v pohodě.“

Zasmála se. „Frankie, mražená pizza z večerky taky vypadá v pohodě. Tohle je Maggiin budoucí manžel!“

„Říká jí Margaret.“

„Má jméno Margaret ráda. Zní to víc profesionálně. Pracuje v oboru, kde převažují muži.“

„Nevím, co si o něm mám myslet. Choval se zdvořile, ale moc toho nenamluvil. Těžko říct, jestli se jen nepřetvařoval.“

„Možná že ne. Možná je Aidan opravdu zdvořilý a moc toho nenamluví. Mohl bys dopadnout mnohem hůř, Frankie. Rozhodně je lepší než Doktor Mobil."

Doktor Mobil (alias Oliver Dingham) byl pro mě a sestru choulostivým tématem, protože jsme se pořád nemohli shodnout, co ten vztah pro Maggie vlastně znamenal. „Olivera Dinghama si nikdy vzít nechtěla."

„Přesně tak! O to víc si Aidana musíme cenit. Vsadím se, že z tebe byl jen nervózní. Fyzicky působíš odstrašujícím dojmem – a ten chudák si chce vzít tvou dceru. Vžij se do jeho situace."

„On se mě nebál, Tammy. Byl jen… bez zájmu. Snažil jsem se mu vyprávět o Maggiině matce a jemu to bylo úplně jedno."

„Nebo sis to jen špatně vyložil," namítla.

Tammy se v devatenácti vdala, v jednadvaceti rozvedla a vlastní děti neměla. Během posledních deseti let však měla v pěstounské péči desítky dětí, takže se považuje za odbornici na výchovu. O žádného ze svěřenců se ovšem nestarala déle než rok nebo dva a rozhodně nikdy nedělala matku pětadvacetileté ženě. Přesto se sestra cítí být dostatečně kvalifikovaná na to, aby mi dávala nevyžádané rady.

„Frankie, něco ti povím. Tys Maggiiny kluky *vždycky* posuzoval moc přísně. Už od dob, kdy byla teenagerka a začínala randit. Nikdo nebyl pro tvoji holčičku dost dobrý. A vážně nevím, kdo by mohl tohohle kluka trumfnout. Je hezký, inteligentní, umělecky nadaný, a navíc vlastní osmdesát tisíc akcií Capaciti."

„To ti řekla Maggie?"

„Četla jsem to na internetu. Vygooglila jsem si celou rodinu. Jestli chceš něco vědět o Errolu Gardnerovi, klidně se mě zeptej."

„Ona si bere *Aidana* Gardnera."

„Jablko nepadá daleko od stromu. A Errol Gardner se stará o celou rodinu. Podporuje všechny své sestry, a k tomu ještě desítku neteří a synovců. Soukromé střední školy, luxusní oblečení, dovolené v Karibiku. Ty děti jsou jako Kardashianovi!"

„Neměla bys je šmírovat."

„Všichni jsou na TikToku."

„Je mi jedno, jak tomu říkáš. Jestli tě chytí, bude to trapas."

„Prosím tě, Frankie. Mám tolik přezdívek, že mě nikdo chytit nemůže. Jen chci mít jistotu, že naše holčička bude chráněná. Nevíš například, jestli uzavřou předmanželskou smlouvu?"

Musel jsem přiznat, že mě tahle otázka samozřejmě taky napadla, ale nenašel jsem odvahu ji vyslovit.

„Nevím."

„Já jo, protože jsem se jí na to zeptala."

„A?"

„V životě se řídím jednoduchou poučkou: líná huba, holý neštěstí. Takže když mi Maggie zavolala, vyložila jsem karty na stůl. Řekla jsem jí: ‚Zlatíčko, Aidan je určitě prima kluk, ale musíš ochránit vlastní zájmy.' Podepíšete předmanželskou smlouvu?"

„A?"

Tammy se dramaticky odmlčela. Nic neměla sestra raději než se s někým podělit o tučný, šťavnatý a pikantní drb. Dokázala si ho vychutnávat dlouhé hodiny, rozebírat každý detail a zkoumat ho z různých úhlů jako pes, který celou noc okusuje pečené krůtí stehno. „Co bys řekl?"

„Řekl bych, že ne – proto jsi tak rozčilená."

Tammy hlasitě zahučela, jako bych právě prohrál v televizním kvízu. „Špatně! Už ji podepsali a je to ta nejlepší možná předmanželská smlouva. V případě rozvodu si bez ohledu na okolnosti rozdělí veškerý majetek napůl."

„To nemůže být pravda, Tammy." Nevěděl jsem, jakou hodnotu má osmdesát tisíc akcií firmy Capaciti, ale muselo jít o astronomické číslo. „Proč by s tím souhlasil?"

„Protože je zamilovaný! Beznadějně! Až po uši!"

Říkala to, jako by šlo o fantastickou zprávu, ale mně se to vůbec nelíbilo. Připomněl jsem jí, že spolu chodí teprve šest měsíců. „Proč ten spěch se svatbou?"

„Že tě pusa nebolí, Frankie! Takhle se ještě žádný otec v dějinách neptal. Vdává se v ideálním věku za ideálního chlapa a ty ani nemusíš platit svatbu! Co by za to jiní rodiče dali?"

Krátce po našem rozhovoru mi Tammy poslala dlouhý e-mail s informacemi potvrzujícími její slova – odkazy na různé technicky zaměřené weby, novinové články, příspěvky na sociálních sítích a videa na YouTube. Přečetl jsem si toho o Gardnerových tolik, že bych mohl sepsat jejich rodinnou historii. Catherine Gardnerová (rozená Rigginsová) se narodila v Houstonu jako vnučka významného texaského naftaře. Vyrůstala v prostředí bílých rukaviček a společenských plesů, poté studovala dějiny umění na Wellesley College. Tam se zamilovala do Errola Gardnera – a do Nové Anglie – a od té doby byla významnou občankou Bostonu, která věnovala velké částky ze svého dědictví na dobročinné účely. Zasedala ve správních radách desítky různých charitativních a neziskových organizací, od bostonské dětské nemocnice až po mořské akvárium.

Errol Gardner se narodil a vyrostl v „dělnickém Lowellu ve státě Massachusetts" (podle jeho životopisu na webových stránkách Capaciti) a strávil dva roky na Harvardu, v roce 1987 však studia zanechal a založil společnost Apollo, jednoho z prvních poskytovatelů internetových služeb. Veškeré peníze do začátků mu poskytla mladá manželka a během sedmi let firmu koupila společnost AOL za nezveřejněnou

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Poslední svatební host*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.